

[Martin Sørensen (Peterslund).]

med et Lands Møntværdi, hvis der i lang Tid er Underskud paa Statsregnskabet. At holde Møntens Værdi oppe ved Hjælp af Kreditindskrænkning og Rentepolitik vil modvirke og ødelægge alle Bestræbelser, der udfoldes for at øge Beskæftigelsen i Landet. En skrap Skattepolitik kan, under Forudsætning af, at Landets Skatteydere tjener noget, der kan beskattes, bidrage til at holde Orden i Stats-, Amts- og Kommune-husholdningen, bidrage til, at de, der har Ansvar for disse Forvaltningsgrene, betænker sig meget nøje, før de gaar ind i nye Foretagender, der under de nuværende Forhold er saa dyre, at de efter Krigen sandsynligvis vil have mistet en meget stor Del af Anlægsværdien, fordi hele Prisniveauet kan forudses at ville falde, naar hele Krigsindustrien bliver omlagt til Fredsindustri.

Jeg har tilladt mig ved en tidligere Lejlighed at sige, at jeg er Tilhænger af, at Krigsudgifterne betales straks mod Opkrævning af Skat i det Omfang, det kan lade sig gøre. Man kan dog ikke opkræve mere end hele Indtægten, for saa bliver det Konfiskation af Formuerne. Jeg indrømmer, at der kan fremføres mange gode Argumenter mod en høj Beskatning, men selv om vi skulde afstaa fra saa godt som hele vor Indtægt et eller to Aar, vilde jeg alligevel være tilfreds, om Landet derved kunde komme uskadt gennem Krigsvanviddets Aar, naar der blot levedes os et beskedent Leveminimum. Opsparing maa udsættes til bedre Tider. Der kommer en Tid med Fremgang igen, hvor alt det, der nu maa vente, kan fuldføres. Der er næppe heller noget Folk, som er mere elastisk indstillet med Hensyn til Levevilkaar end det danske, navnlig den danske Landbostand. Folket kan bruge, men det kan ogsaa leve af lidt, og Hunger bliver der jo ikke Tale om i dette Land.

Det, der medfører den store Skatteudskrivning, er Udgifterne til Militæret, og det er en af Grundene til, at jeg ønsker Udgifterne dækket ved Skat og ikke ved Laan. Jeg skal afstaa fra at forsøge en Bedømmelse af Nyttens af Udgifterne til Militæret; disse Udgifter er tiltraadt af alle Partier, men jeg vil antage, at de Aktiver, der er anskaffet, ikke har fuld Værdi efter Krigens Afslutning. Det maa derfor være rigtigt at faa Anskaffelserne betalt kontant gennem Skatter i Stedet for at lade Eftertiden betale igennem Renter og Afdrag paa Laan.

Hvorvidt det nu er muligt at komme igennem 1940—41 alene ved Skatter, skal

jeg ikke udtale mig om. Der er vel ingen her, som er helt klar over det. Der er planlagt og paabegyndt saa mange Ting, som skal fuldføres, og som nu efter Prisstigningerne bliver meget dyrere end forudsat. Det er muligt, at selv en høj Skatteudskrivning ikke vil slaa til, men at der maa optages Laan. De ekstraordinære Militæruddgifter vil formentlig ogsaa tynge haardere i 1940—41 end i 1941—42, hvis der ikke sker noget ganske uforudset, hvad der ganske vist let kan ske. Ved Tilrettelæggelsen af Budgettet for 1941—42 kan der da ogsaa blive Tid til at tage fuldt Hensyn til den nye Tid med de nedsatte Indtægter og til at foretage Besparelser, naar de kan gennemføres uden væsentlig Skade for Helheden.

Jeg skal ikke fordybe mig i Detailler i Lovforslaget, selv om der er enkelte Punkter, der kunde give Anledning dertil, navnlig de meget udviklede Regler om Beskatning af Aktieselskaber, som selv øvede Ligningsfolk har noget Besvær med at finde Rede i. Jeg antager, at der maaske bliver givet Lejlighed for Skatteraadens Medlemmer til at faa et lille Kursus i Aktieselskabsbeskatningens Regler. Der er saa meget mindre Grund til en indgaaende Behandling af Einzelheder, som Lovforslaget udgør et samlet Hele, der er tiltraadt af de fire store Partier i Folketinget. Det vil derfor være upaakrævet at foreslaa Ændringer i Lovkomplekset, der staar som et Bevis paa Partiernes Arbejdsdygtighed og Finansministerens Forhandlingsøve.

Det Punkt, der har foraarsaget de store Vanskeligheder under Forhandlingerne i Folketinget, er Beskatningen af Brugsforeninger. Dette Afsnit er ogsaa blevet omtalt her af de andre Partiers Ordførere, og ikke mindst har det ærede Medlem Hr. Lange behandlet Spørgsmaalet indgaaende. Jeg vil gentage, hvad jeg sagde her i Tinget, da vi i 1939 behandlede de nye Ligningsregler, at jeg tror ikke paa, at en Skat paa Brugsforeninger er til Gavn for nogen, maaske med Undtagelse af Statskassen. Den Agitation, der har været ført for Indførelse af Skat paa Brugsforeninger, er meget overdreven og ensidig. Hvis man havde suppleret den bestaaende Beskatning med en Formuebeskatning, ikke alene af Brugsforeningerne og Fællesforeningen, men af alle andre Foreninger og Institutioner, der hidtil har været skattefrie, kunde der næppe heller indvendes noget imod det. Landet fattes Penge — en solid Begrundelse for alle Skatteforhøjelser. Foreninger, der kun handler med Medlemmer,